

BENKŐ IMOLA ORSOLYA

Halmok, rétegek

Talán, ahogy minden körülötte, a személyiség is menthetetlenül darabjaira hullik, gondolta hagymavágás közben Titusz. A lilahagyma csípte a szemét, és ő azon kapta magát, hogy a felszelt darabokat egymáshoz illeszti, bár tudta, a hagyma soha többet nem lesz olyan kerek és fényes, mint mielőtt beledöfte a kést.

Keresztülvágtak az erdőn. 2051 ősze, a lábuk alatt hangosan megrecscent egy-egy ág. Titusz szinte öntudatlan volt, Jadran szorította a kezét, úgy vonszolta maga után, mint egy krumpliszákot. Már nem volt messze a hátr. Jadran nem először próbált olyan fiatal fiúkat szöktetni, akiket be akartak sorozni és kiképzés nélkül a frontra küldeni a Lilák, azaz a kínai–oros–amerikai összefogás ellen. Tituszt a hajdani Európai Unióból létrejött EU-szövetségesek, a Zöldek hívták be tizenhat évesen. Addig az egyik közkonyhán dolgozott, ahol árva gyerekek ehettek ingyen. Titusz is árva volt, Jadran volt a konyhafőnöke.

Titusz ügyvéd szüleit beszervezte a Lila titkosszolgálat, hogy hallgassák le az ügyfeleiket. Aztán egy nap eltűntek. Elvitték őket a Zöldek. Titusz a fagyasztóban találta meg az apja chipjét, kivette a füle mögül a sajátját, és betette az apjáéét. A szeme előtt pörgött le a felvétel, amiben az apja arra kérte, keresse meg Jadrant a Genova utcai közkonyhán, ő majd gondját viseli. Látta, hogy hatástalanítják az apját, hallotta a sikoltozó anyját. Aztán csend lett.

Ugyanilyen csend volt, amikor átléptek a határon. Ember sem volt a környéken, Tituszban felébredt a gyanú. Mégis bízott Jadranban, mindig számíthatott rá. Bár a belét is ki kellett dolgoznia, gyakran tizenhatórázott, de olyankor Jadran hagyta, hogy játsszon a szimulátorával. Titusz pedig órákon keresztül nyaralt Balin a halott szülei karakterével, ahol béke volt, és napsütés, mint régen, mielőtt kitört ez az istenverte, értelmetlen háború, ami a Föld népességének ötven százalékát hatástalanította. Jadran szerint a háború szükséges rossz, végre visszabilen a Föld egyensúlyi állapota, és újra élhető lesz. Nem kár az emberekért. Pusztító pondróknak nevezte őket, Titusz ettől mindig megijedt, és azt bizonygatta Jadrannak, hogy ő nem pondró, hanem hasznos tagja a társadalomnak, fizetség nélkül, sőt zokszó nélkül főz az árvákra. Igazi áldás vagy, nevetett rá Jadran, és megsimogatta a fiú fejét, úgy, ahogy Titusz apja régen.

A fák mögül léptek elő. A fenyegető csendből. A lépésüket sem lehetett hallani, úgy kerítették be őket. Jadran barátságosan kezet nyújtott az egyik maszkosnak. De a mozdulat a levegőben maradt. Titusz összezavarodott, kereste Jadran tekintetét, a férfi csak annyit suttogott, hogy ide hoztalak, megérkeztünk. Nem esik bántódásod, ne félj, csak csináld, amit kérnek. Jadran kilépett a körből, útközben az egyik maszkos a kezébe nyomott egy köteg pénzt, nem nézett vissza. Titusz kereste, hol szabadulhatna, de villámgyorsan begördült elé egy páncélos, a maszkosok erőszak nélkül betessékelték.

Titusz kényelmes ülésben találta magát, jobbról egy beépített robot merev fejfedőt illesztett rá, ami az egész arcát, nyakát beborította, és nyakbilincsből végződött. Semmit sem látott, egyetlen hang sem jutott át a fémen. Mély delíriumba zuhant, néhány foszlány az összes emléke azokról a napokról, hetekről.

Hatalmas kivetítők között feküdt, tudta, hogy Volpureg, a szuperintelligencia beszél hozzá, aztán egy idő után nem beszélt, hanem feltöltötte Tituszba a gondolatait. Zuhanás, sötét. A szülei ültek az ágya mellett. A fülébe duruzsoltak, bátorították, tegye meg, de ő nem tudta, mit akarnak tőle pontosan, mit kellene megtennie, és miért. Anya és apa úgy néztek ki, mint régen, anyán a világoskék ruhája volt, fehér virágokkal, apán nyakkendő és slimfit öltöny, szépek voltak és kedvesek, ölelgették. Egy idő után azon kapta magát, hogy a szeme előtt összefolynak a fehér virágok anya ruháján. De közben azt is tudta, hogy nem a szülei azok, csupán élethű hologramok. Zuhanás, zuhanás, sötét. Kivilágított asztalon feküdt, meztelenül. Az egész testét, fejét drótok, csipeszek borították. Mintha a saját keringési rendszere támadt volna rá, fuldokolt, összevissza kalapált a szíve, másodpercekre kihagyott, átmenetileg megvakult, majd újra látott, lemerevedtek az izmai, végül a saját idegpályáit nézte hatalmas monitorokon, sárgán felizzottak, foszforeszkáltak, vérkeringés helyett cikáztak benne az elektronok. Áthuzalozták. Felület lett. Zuhanás, zuhanás, sötét. Katonák meneteltek, figyelte, milyen egyszerre lépnek. Egy óriási szem volt, mentette a képeket, a fegyverropogás hangját. Zuhanás, zuhanás, sötét. Fogolytábor, fagy, hajnal. Emberi roncsok között suhant, mintha gondolat lett volna, akkor értette meg, hogy a teste nincs is jelen, tudat ő, egy rögzítőgép, áteresztő Felület. Kedve lett volna segíteni a még mozduló hadifoglyokon, de tudta, lehetetlen, küldte a képeket Volpureg adatbázisába. Zuhanás, zuhanás, sötét, sötét. Felrobbanó hidak, hatástalanított civilek, a Liláknál lehetett, de a következő percben már a Zöldek tenger alattjárójában a háborús állások monitorjait rögzítette. Volpureg előtt semmilyen taktika nem maradhatott titokban. Volpureg irányította a figyelmét. Zuhanás, zuhanás. Napfényre ébredt. Hamar rájött, a fény mesterséges, Volpureg maszkosai igyekeztek természetes élőhelyet biztosítani Titusznak az átalakulás időszakában. Belenézett a tükörbe, pontosan ugyanúgy nézett ki, mint azelőtt. Önmaga volt, és mégsem.

Két hét múlva visszakerült Titusz a közkháza. Jadran nem hitt a szemének, de tudta, nem dobhatja ki. Titusz egyenes adásban közvetített mindent, ami körülötte történt, sőt azt is, ami sok száz kilométerre zajlott tőle. Egy idő után maga sem tudta, kiknek is szolgáltat adatokat: a Zöldeknek Jadranról, vagy a Liláknak a Zöldekről. Állandó csend vette körül, ezt a gyanús csendet csak a hagymavágó kés csattogása zavarta meg. A széthulló darabok halmokba nőttek a vágódeszkán.